

УДК 796:351.74.

СОЛОВЙОВА Ю. І.,

курсантка факультет № 2

Донецького юридичного інституту МВС України (м. Маріуполь)

Науковий керівник:

Нуждов В. В.,

викладач кафедри спеціальних дисциплін

та професійної підготовки факультету № 2

Донецького юридичного інституту МВС України (м. Маріуполь)

ПРОБЛЕМИ І НАПРЯМКИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВЛЕНOSTІ КУРСАНТІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗІ СПЕЦИФІЧНИМИ УМОВАМИ НАВЧАННЯ НА ЕТАПІ ПЕРВИННОГО НАВЧАННЯ

Для побудови ефективної системи підготовки необхідно використовувати популярні серед курсантів види спорту враховуючи інтереси при виборі засобів загальної фізичної підготовки.

Ключові слова: курсант, фізичне виховання, фізичні вправи, спорт.

Військово-професійне навчання курсантів передбачає довгострокові статичні напруження, постійні значні навантаження на функції пам'яті, уваги, мислення, а також нервово-емоційну сферу організму. В результаті комплексного впливу на організм ряду психічних, фізичних та емоційних факторів, курсанти зазнають підвищене нервово-емоційне напруження, що супроводжується значними функціональними порушеннями у діяльності багатьох органів і систем життєзабезпечення.

Низький рівень фізичної підготовленості кандидатів до вступу, а також недоліки традиційної системи фізичної підготовки у ВНЗ не дозволяють забезпечити розвиток фізичної підготовленості, достатнього рівня військово-професійного навчання та здоров'я курсантів, особливо, на етапі первинного навчання.

Співвідношення загальної фізичної підготовки і спеціального розділу професійної прикладної фізичної підготовки за конкретною спеціальністю у курсантів різних вузів може значно відрізнятися. Однак важливість загальної фізичної підготовки як базової основи для спеціалізованої підготовки зберігатиметься у всіх випадках, і це вимагає поетапного підходу до професійно-прикладної фізичної підготовки.

Сучасна педагогіка кваліфікує дві основні форми організації навчального процесу з фізичного виховання – інформаційну і розвиваючу.

Інформаційна форма передбачає для курсантів в основному такі процеси: повідомляти, наказувати, запам'ятовувати матеріал, виконувати вправи, вимоги і нормативи, які раніше передбачені та регламентовані викладачем і навчальною програмою. Використання форм і засобів з фізичного виховання заздалегідь регламентовані. Це так званий нормативний підхід.

Друга форма організації – розвиваюча. Вона передбачає створення умов, які викликають у курсантів внутрішню потребу в знаннях і бажання самостійно займатися психофізичним вдосконаленням і досягати відповідного рівня фізичної підготовленості всіма доступними науковими засобами. У цьому випадку головним завданням для педагогів є цілеспрямоване управління саморозвиваючою ППФП, тому що, суттєвим недоліком фізичного виховання курсантів минулих років є його безсумнівний консерватизм, унітарність і виражений антиособистий підхід. Існуюча система фізичного виховання була побудована на командно-нормативному підході, при якому особа курсанта була другорядною, а на першому плані стояв нормативний показник. Курсант потрібний був як засіб досягнення певного результату.

Проблема полягає в тому, що у вузах України діє національна система навчального процесу з фізичного виховання, в якій обов'язковим розділом є система ППФП, що побудована на основі нормативного підходу і відрізняється від європейської.

Існують причини негативної реакції на психофізичні вправи залежно від окремого курсанта, а саме: відсутність мети занять; недостатній запас знань, навичок, умінь; незрілість особи; низький рівень свідомості.

Для викладачів фізичного виховання – це неправильний вибір видів спорту, дозувань, методів, стосунків, форм організації, відсутність належної майстерності, психолого-педагогічних знань, підходів та ін.

Отже, одним із головних напрямків удосконалення фізичної підготовки курсантів є формування нових підходів з використанням засобів, сучасних видів спорту для розвитку необхідних психофізичних якостей у тих видах спорту, якими бажають займатися курсанти.

Для побудови ефективної системи підготовки необхідно використовувати популярні серед курсантів модні види спорту, крім того, раціональна система вищої школи повинна враховувати інтереси і при виборі засобів ППФП. Цій ідеї відповідає філософія гуманізму, яка є системою світогляду і визнає цінність людини як особистості. Гуманістичне світосприйняття передбачає повагу до особистості, сприяння самоактуалізації і самореалізації, самовдосконалення.

Тому, незважаючи на чисельні дослідження вітчизняних і зарубіжних авторів, актуальною є проблема пошуку ефективних шляхів покращення стану здоров'я курсантів різних спеціальностей, рівня їх фізичної підготовленості за рахунок упровадження спортивно-орієнтованих технологій фізичного виховання, які б сприяли розвитку позитивної мотивації до занять фізичною культурою і спортом, формували основи самостійної фізкультурно-спортивної діяльності як у системі освіти так і у вільний від навчання час.

Список бібліографічних посилань

1. Мазурчук О. Т., Амброзьяк О. В. Сучасний стан. Проблеми та перспективи розвитку сфери фізичної культури і спорту на Волині. *Молодіжний науковий вісник. Фізичне виховання і спорт*. 2007. № 3. С. 23–27.

2. Третьяков М. О., Леонова В. А. Професійноприкладна фізична підготовка студентів педагогічних вузів до роботи в загальноосвітній школі // *Фізична культура, спорт та здоров'я нації – нова епоха, нова генерація : матеріали міжнар. наук.- практ. конф.* Вінниця, 1996. С. 254–255.

Отримано 20.04.2020

УДК 342.9

СТРАШКО О. П.,

курсант 2 курсу факультету економіко-правової безпеки

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Москалець А. П.,

викладач кафедри тактико-спеціальної підготовки

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО ЗАСТОСУВАННЯ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ

У роботі розглядаються питання щодо окремих правових аспектів застосування вогнепальної зброї поліцейськими Національної поліції України та співвідношення з практикою інших держав.

Ключові слова: професійний відбір, професійна придатність, психологічний відбір, служба в поліції.

Застосування вогнепальної зброї поліцейськими, навіть у наш неспокійний час, створює великий резонанс у суспільстві. Суспільство розколюється на два табори: прибічників та супротивників поліцейських, що відкривали вогонь на ураження. Діючим законом України «Про національну поліцію» у статті 46 регламентується застосування зброї